

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobců: a) N. V. C., b) N. T. D., c) N. X. T., d) N. V. M., e) N. T. H., f) B. M. H., g) N. T. T. M., h) N. T. T., ch) L. T. M., i) N. Q. H., j) T. N. T., k) N. T. P. L., zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, se sídlem Loretánské nám. 5, Praha, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného a žalobců a), b), d), h), i) a k) proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 7. 2020, č. j. 50 A 76/2019 - 69,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalovaného **se zamítá**.
- II. Kasační stížnost žalobců a), b), d), h), i) a k) **se zamítá**.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobcům c), e), f), g), ch) a j) na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti žalovaného celkem částku 18 368 Kč k rukám jejich zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta, do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti žalobců a), b), d), h), i) a k) **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný se kasační stížností domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), a to v rozsahu výroku II., kterým bylo v části týkající se žalobců c), e), f), g), ch) a j) zrušeno rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 25. 10. 2019, č. j. 138242-3/2019-OPL, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

[2] Žalobci a), b), d), h), i) a k) kasační stížnosti napadali výrok I. v záhlaví označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 25. 10. 2019, č. j. 138242-3/2019-OPL; tímto rozhodnutím ministr zahraničních věcí (Mgr. Tomáš Petříček, Ph.D.) zamítl rozklad všech 12 žalobců uvedených v záhlaví [ad a) až k)] a potvrdil usnesení Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále též „zastupitelský úřad“) ze dne 23. 7. 2019, č. j. 2373-4/2019-HANOKO, jímž byly zamítnuty žádosti žalobců o upuštění od osobního podání žádostí o vydání zaměstnanecké karty a zastaveno řízení o těchto žádostech dle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[3] Ve dnech 14. 6. 2019 a 18. 6. 2019 převzal zastupitelský úřad žádosti žalobců o vydání zaměstnanecké karty – tedy specifického povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42g zákona o pobytu cizinců; k těmto žádostem kromě jiného žadatelé přiložili uzavřené pracovní smlouvy ze dne 17. 5. 2019 se společností ČESKÉ HOUBY a.s. (na pozici sběrač hub – šampionů). Součástí každé žádosti o vydání zaměstnanecké karty byla též žádost o upuštění od povinnosti osobního podání této žádosti s odkazem na § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podle něhož lze od dané povinnosti v odůvodněných případech upustit. Žalobci přitom poukázali na to, že v současné chvíli podání žádostí o zaměstnaneckou kartu lidsky důstojným způsobem a v časově přijatelném horizontu není možné – a to z důvodu nemožnosti sjednání termínu osobního podání žádostí, jejichž příjem byl pozastaven na základě usnesení vlády České republiky č. 474 ze dne 18. 7. 2018, přičemž i po případném znovuspuštění přihláškového systému lze očekávat překážky pro registraci za účelem osobního podání žádostí.

[4] Zastupitelský úřad nejprve všechny žádosti spojil ke společnému řízení. Následně usnesením ze dne 23. 7. 2019 žádosti o upuštění od povinnosti jejich osobního podání zamítl, a v důsledku toho řízení o všech podaných žádostech o vydání zaměstnanecké karty zastavil. Zdůraznil, že žalobci uplatněný důvod pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti je „*zcela obsoletní*“. Již dne 22. 5. 2019 totiž byli všichni žadatelé informováni o možnosti osobního podání žádostí o zaměstnanecké karty, přičemž registrace k osobnímu podání proběhla dne 6. 6. 2019. Této možnosti mohli žalobci využít, a zajistit si tak termín k osobnímu podání své žádosti o zaměstnaneckou kartu. Pro žadatele, kteří se rozhodnou podat žádost později, pak zastupitelský úřad připomněl, že je nutno vyčkat na vyhlášení nového termínu objednávání. V závěru usnesení zastupitelský úřad podotkl, že kapacita e-mailového objednávání k osobnímu podání žádosti o zaměstnanecké karty je nastavena tak, aby žadatelé měli možnost žádosti podat v přiměřeném čase a lidsky důstojným způsobem.

[5] Proti usnesení zastupitelského úřadu podali žalobci rozklad, který ministr zahraničních věcí výše uvedeným rozhodnutím ze dne 25. 10. 2019 zamítl; v odůvodnění vyšel podobně jako zastupitelský úřad z toho, že žadatelé měli možnost registrace pro osobní podání žádosti o zaměstnaneckou kartu. Tvrdí-li žadatelé/žalobci, že e-mailové objednávání nezaručuje možnost sjednání termínu k osobnímu podání žádosti, ničím to nedoložili. Ani v jednom případě nebylo ze strany žalobců doloženo, že by se o registraci, byť jen jedinkrát, pokusili.

pokračování

II. Rozhodnutí krajského soudu

[6] Proti rozhodnutí ministra zahraničních věcí podali žalobci žalobu, kterou krajský soud výrokem I. zamítl ve vztahu k žalobcům a), b), d), h), i) a k). Ve vztahu ke zbývajícím 6 žalobcům c), e), f), g), ch) a j) naopak krajský soud shledal žalobu důvodnou, a proto v části týkající se právě těchto žalobců napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení – výrok II; dalšími souvisejícími výroky III., IV. a V. rozhodl krajský soud o náhradě nákladů řízení.

[7] Během nařízeného jednání provedl krajský soud dokazování a zjistil, že informace týkající se registračního termínu dne 6. 6. 2019 byla na webových stránkách zastupitelského úřadu zveřejněna dne 22. 5. 2019 s tím, že žadatelé se mohou objednávat k osobnímu podání žádosti o zaměstnaneckou kartu prostřednictvím e-mailové adresy zamkarta_hanoi@mzv.cz. Krajský soud dále provedl důkaz výtisky e-mailů žalobců a), b), c), e), f), g), ch), i) a j), kterými se pokoušeli dne 6. 6. 2019 k osobnímu podání žádosti registrovat. Z těchto výtisků krajský soud zjistil, že zatímco žalobci c), e), f), g), ch) a j) zaslali svůj registrační e-mail na adresu zamkarta_hanoi@mzv.cz, žalobci a), b) a i) jej zaslali na adresu visa_hanoi@mzv.cz.

[8] S odkazem na dosavadní judikaturu k dané věci krajský soud konstatoval, že pro naplnění pojmu „*odůvodněný případ*“ ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců je v zásadě zapotřebí splnění dvou podmínek, a to aby se cizinec neúspěšně pokoušel o sjednání termínu pro osobní podání žádosti dlouhodobě a opakovaně. Podmínku dlouhodobosti měl krajský soud za splněnou, neboť zastupitelský úřad na základě usnesení vlády České republiky č. 474 ze dne 18. 7. 2018, po dobu takřka jednoho roku vůbec žádné žádosti o zaměstnanecké karty nepřijímal. Pro omezení přijímání pobytových žádostí přitom vláda postrádala zákonné zmocnění, jak dovodil Nejvyšší správní soud, který tento postup označil za protiústavní; viz rozsudek ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019 - 54, č. 3904/2019 Sb. NSS. V reakci na tento rozsudek zastupitelský úřad uveřejnil dne 22. 5. 2019 na své úřední desce informaci o registraci pro sjednání termínu osobního podání žádosti dne 6. 6. 2019. Další termín registrace zastupitelský úřad stanovil na 9. 7. 2019, avšak následně jej odložil na 9. 8. 2019. K vypsání pozdějších termínů registrace již nedošlo, neboť ke dni 31. 7. 2019 nabyl účinnosti zákon č. 176/2019 Sb., kterým došlo k novele zákona o pobytu cizinců a vložení nového § 181b obsahujícího dříve chybějící zákonné zmocnění vlády ke stanovení maximálního počtu pobytových žádostí formou nařízení. Vláda následně vydala nařízení č. 220/2019 Sb., které nabylo účinnosti dne 1. 9. 2019 a stanovilo maximální počet žádostí o běžnou zaměstnaneckou kartu na 0 (maximální počet 200 žádostí dle přílohy č. 2 nařízení č. 220/2019 Sb. je zcela rezervován pro programy vysoce kvalifikovaný zaměstnanec nebo klíčový a vědecký personál).

[9] Podle krajského soudu nelze žalobcům vytýkat, že se o sjednání termínu nepokusili v době, kdy zastupitelský úřad žádné žádosti o zaměstnaneckou kartu v důsledku výše uvedeného vládního usnesení č. 474 vůbec nepřijímal. Poté, co je přijímat začal, pak v podstatě poskytl reálně jen dvě možnosti, kdy se žalobci mohli k osobnímu podání žádosti pokusit registrovat, a to dne 6. 6. 2019 a 9. 8. 2019. Nicméně důležitou roli hraje též skutečnost, že původně ohlášený termín dne 9. 7. 2019 zastupitelský úřad zrušil a posunul jej právě na 9. 8. 2019. Tím vystavil žalobce nejistotě, zda stejně nebude postupovat i

v případě následně stanoveného termínu a zda se vůbec ještě další příležitost k registraci naskytne, a to s ohledem na očekávanou legislativní změnu (viz výše). Ve světle těchto okolností krajský soud důsledně trvání též na podmínce opakovanosti neúspěšných pokusů o sjednání termínu k osobnímu podání žádosti nepovažoval za přiměřené. Podle jeho názoru nelze akceptovat scénář, v němž by cizinec po téměř ročním svévolném znemožnění podání žádosti o zaměstnaneckou kartu ze strany zastupitelského úřadu musel následně po neúspěšném pokusu o registraci využít též druhý (a zároveň poslední) termín, jehož uskutečnění bylo navíc v dané době zcela nejisté.

[10] U žalobců c), e), f), g), ch) a j), kteří se o sjednání termínu pro osobní podání žádosti dne 6. 6. 2019 neúspěšně pokusili na adrese zamkarta_hanoi@mzv.cz, jak vyplynulo z dokazování při jednání, proto krajský soud uzavřel, že se jedná o „*odůvodněný případ*“, v němž měl zastupitelský úřad žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti vyhovět. Z uvedené adresy je zřejmé, že se jedná o doménu žalovaného, přičemž z povahy věci k zaslaným e-mailům musel mít přístup též zastupitelský úřad, který registraci vyřizoval. Správní orgány tak měly doklad o neúspěšném pokusu shora uvedených žalobců po celou dobu správního řízení k dispozici. Požadavek správních orgánů na doložení těchto neúspěšných pokusů byl tedy dle krajského soudu nadbytečný, neboť tato skutečnost jim musela být známa z úřední činnosti. Pokud by však i přesto vznikly pochybnosti, měly správní orgány vyzvat žalobce k doložení jejich neúspěšného pokusu o registraci.

[11] Další žalobci – ad a), b) a i) se sice o registraci dne 6. 6. 2019 pokusili, avšak svůj registrační e-mail zaslali na jinou adresu, než kterou zastupitelský úřad pro příjem registrací určil; takový pokus nelze považovat za validní, neboť tito žalobci nedodrželi stanovenou proceduru. Zbývající žalobci – ad d), h) a k) pak jakýkoli pokus o registraci soudu nedoložili, krajský soud tudíž jejich tvrzení neměl za prokázané, podobně jako rozhodující správní orgány. Proto žalobu ve vztahu k této šesti žalobců zamítl. Nelze totiž zcela rezignovat na požadavek alespoň minimální aktivity žadatele o pobytové oprávnění předtím, než o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti požádá.

III. Kasační stížnosti a vyjádření k nim

[12] Rozsudek krajského soudu napadl kasační stížností jak žalovaný, tak šestice žalobců – ad a), b), d), h), i) a k), kteří neměli úspěch ve věci, neboť ve vztahu k nim byla žaloba zamítnuta.

III. a) Kasační stížnost žalovaného, vyjádření žalobců c), e), f), g), ch) a j) a replika žalovaného

[13] Nejprve ke kasační stížnosti žalovaného, který napadl rozsudek krajského soudu v rozsahu výroku II., tj. v té části, v níž bylo rozhodnutí ministra zahraničních věcí vůči žalobcům c), e), f), g), ch) a j) zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení, což se promítlo též do výroku V., kterým krajský soud přiznal těmto úspěšným žalobcům náhradu nákladů řízení. Důvody kasační stížnosti žalovaný podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

[14] Nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] žalovaný spatřoval v tom, že krajský soud rezignoval na povinnost žalobců doložit svá tvrzení. Tato povinnost je zakotvena v § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců a je jí žadateli o vydání povolení k dlouhodobému pobytu/zaměstnanecké karty uloženo důkazní břemeno; to žalobci neunesli, neboť během správního řízení nedoložili neúspěšnost svých pokusů o registraci, kterou navíc ani netvrdili. Závěry krajského soudu považoval žalovaný za neudržitelné a připomněl, že zastupitelský úřad obdrží stovky e-mailů od žadatelů, kteří se pokusili sjednat si termín k osobnímu podání žádosti (dne 6. 6. 2019 celkem 1 185 e-mailů). Ti z žadatelů, kteří zaslali svůj e-mail do naplnění stanovené kapacity (dne 6. 6. 2019 celkem 200 žadatelů), pak obdrží automatickou odpověď, že jejich žádost byla přijata a následně je jim zaslán konkrétní termín k osobnímu podání žádosti. Ostatní obdrží automatickou odpověď, že stanovená kapacita žadatelů byla vyčerpána. V daném případě však tato automatická odpověď o neúspěšnosti registrace doložena nebyla – a to ani následně v řízení před krajským soudem; ten provedl dokazování a následně vyšel z prostých registračních e-mailů, které podle stěžovatele nejsou a nemohou být dokladem o neúspěšnosti registračního pokusu. Současně žalovaný zdůraznil, že nemá povinnost tyto automatické odpovědi nijak kontrolovat či archivovat. Nemá ani právní podklad ke zpracování osobních údajů neúspěšných žadatelů.

[15] Pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu je podle žalovaného nutno prokázat několik neúspěšných pokusů o registraci za delší časové období, což žalobci nesplnili. Jejich žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání jsou navíc datovány dnem 4. 6. 2019, tedy ještě před vyhlášeným termínem registrace k osobnímu podání dne 6. 6. 2019, a argumentace v nich obsažená je omezena jen na pozastavení přijímání žádostí v důsledku vládního usnesení č. 474. Podle žalované přitom nelze nijak usuzovat na úmysl žalobců podat žádosti o zaměstnaneckou kartu kdykoli během období, kdy se zastupitelský úřad řídil zmíněným usnesením vlády a předmětné žádosti nepřijímal. Ostatně určitými indikátory, které tomu nasvědčují, jsou doložené pracovní smlouvy žalobců datované shodně až dnem 17. 5. 2019, přičemž podání žádosti o zaměstnaneckou kartu vždy následuje až po sjednání pracovní smlouvy. Za těchto skutkových okolností tedy dle žalovaného vůbec nelze uvažovat o tom, že se žalobcům c), e), f), g), ch) a j) dlouhodobě a opakovaně nedařila registrace k osobnímu podání žádosti o zaměstnaneckou kartu a že by se u nich mělo jednat o „*odůvodněný případ*“ podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

[16] Jako jinou vadu řízení před krajským soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], žalovaný spatřoval to, že krajský soud provedl jako důkaz e-maily dokládající neúspěšný pokus žalobců o registraci, které žalobci nepřiložili k samotné žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání; tím žalobcům umožnil napravit jejich vlastní liknavost během správního řízení a postupoval v rozporu se zásadou subsidiarity soudního přezkumu a minimalizace zásahů do správního řízení. Na základě toho žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud v napadený rozsudek krajského soudu zrušil ve výroku II. a věc mu v tomto rozsahu vrátil k dalšímu řízení.

[17] Žalobci c), e), f), g), ch) a j) ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaného zdůraznili kontext celé věci a zejména dlouhodobou objektivní nemožnost sjednání termínu

k osobnímu podání žádosti o zaměstnaneckou kartu na zastupitelském úřadě, což je podle nich samo o sobě dostatečným důvodem pro naplnění pojmu „*odůvodněný případ*“ podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Pokud bylo opravdu nutné učinit alespoň jeden marný pokus o registraci, nepředpokládali, že dokumentaci k němu nebude mít zastupitelský úřad, a proto až následně v žalobě svoji argumentaci rozvedli a doložili doklad o neúspěšné registraci v podobě e-mailu. Z prosté logiky věci plyne, že poslali-li registrační e-mail v souladu s pokyny na webových stránkách zastupitelského úřadu a následně nebyly pozváni k osobnímu podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, tak byl jejich pokus neúspěšný bez ohledu na to, zda doložili či nedoložili též automatickou odpověď na svůj registrační e-mail. Uvedení žalobci současně odmítly argumentaci žalovaného, která má vyvolat dojem jejich účelového jednání, a připomněli, že jakékoli dřívější podepsání pracovní smlouvy a podání žádosti o zaměstnaneckou kartu nemělo žádný smysl, neboť bylo fakticky znemožněno. Navrhli tedy, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalovaného zamítl.

[18] K vyjádření žalobců c), e), f), g), ch) a j) podal žalovaný repliku, v níž setrval na důvodech kasační stížnosti rozvedených shora s tím, že neúspěšné pokusy o registraci termínu k osobnímu podání žádosti neosvědčují prosté registrační e-maily, které žalovaný nemá povinnost zpracovávat a archivovat; těmito e-maily disponuje jen po dobu, než jsou úspěšným žadatelům přiděleny termíny k osobnímu podání žádosti, poté je e-mailová schránka vyprázdněna.

III. b) Kasační stížnost žalobců a), b), d), h), i) a k) a vyjádření žalovaného

[19] Kasační stížnost vedle žalovaného podali také žalobci a), b), d), h), i) a k) – a to proti výroku I., jímž byla jejich žaloba zamítnuta, a souvisejícímu výroku III. o náhradě nákladů řízení. Důvody kasační stížnosti podřadili pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., přičemž nejprve provedli historický exkurz toho, jak funguje dotčený zastupitelský úřad v Hanoji, jenž dlouhodobě neumožňuje podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty, resp. sjednání si termínu pro její osobní podání v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Původní systém Visapoint byl nahrazen telefonickým objednáváním, následně došlo k objednávání e-mailového, které bylo posléze zrušeno s odkazem na usnesení vlády č. 474 ze dne 18. 7. 2018 a od července 2018 byl úplně zastaven příjem veškerých žádostí o vydání zaměstnanecké karty. V červnu 2019 byl stanoven jeden termín pro získání registrace k osobnímu podání žádosti, další dva termíny byly nakonec zrušeny s tím, že od srpna 2019 je přijímání žádostí o zaměstnanecké karty zastaveno s odkazem na zákon o pobytu cizinců a navazující nařízení vlády č. 220/2019 Sb.

[20] Za daných okolností jsou žalobci toho názoru, že nebylo nutné individuálně prokazovat snahu o získání termínu pro podání žádosti, neboť nemožnost sjednat termín podání žádosti představovala objektivní překážku na straně zastupitelského úřadu, kterou je nutno považovat za „*odůvodněný případ*“ ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Požadavek předložení e-mailů prokazujících snahu o registraci proto považovali žalobci a), b), d), h), i) a k) za nadbytečný a zbytečně formalistický, nota bene v situaci, kdy e-maily byly adresovány přímo zastupitelskému úřadu na jeho e-mailovou doménu @mzv.cz. Zastupitelský úřad, jakož i žalovaný, jehož je zastupitelský úřad organizační složkou, měl mít tyto e-maily ve své úřední evidenci a měl si je sám obstarat jako podklad

pokračování

pro rozhodnutí. To ovšem žalovaný neučinil, a proto jeho rozhodnutí nemohlo obstát ve vztahu ke všem žalobcům. I kdyby neúspěšní žalobci registrační e-mail předložili [případ žalobců d), h) a k)], resp. registrační e-mail poslali na správnou adresu [případ žalobců a), b), a i)], jejich výsledná pozice by se nezměnila, z čehož dovozují částečnou vnitřní rozpornost závěrů krajského soudu.

[21] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobců a), b), d), h), i) a k) odkázal na obsah svojí vlastní kasační stížnosti a napadeného rozsudku, dle něhož nelze rezignovat na požadavek alespoň minimální aktivity žadatele o pobytové oprávnění předtím, než o upuštění povinnosti osobního podání požádá. To v řízení o žalobě neúspěšní žalobci neučinili, resp. své marné pokusy o registraci nijak nedoložili; napadený rozsudek krajského soudu v tomto ohledu ob stojí, a proto žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[22] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti obou kasačních stížností a shledal, že kasační stížnosti byly podány včas, směřují proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná; za stěžovatele/žalovaného jedná osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie, a stěžovatelé/žalobci a), b), d), h), i) a k) jsou řádně zastoupeni advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasačních stížností a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[23] Kasační stížnosti nejsou důvodné.

[24] Podstatou věci je přezkum rozhodnutí žalovaného, resp. ministra zahraničních věcí, kterým potvrdil usnesení zastupitelského úřadu, jenž zamítl žádosti 12 žalobců o upuštění od povinnosti jejich osobního podání a v důsledku toho rovněž zastavil řízení o všech těchto žádostech o vydání zaměstnanecké karty. Zaměstnanecká karta představuje podle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců specifické povolení k dlouhodobému pobytu, o jehož vydání musí žadatel podle § 169d odst. 1 téhož zákona požádat osobně.

[25] Podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, může zastupitelský úřad „v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Řízení je v případě podle věty první zahájeno dnem, kdy žádost došla zastupitelskému úřadu. Neupustí-li zastupitelský úřad v případě podle věty první od povinnosti osobního podání žádosti, řízení o žádosti usnesením zastaví. Zastupitelský úřad může od povinnosti osobního podání žádosti upustit také bez uvedení důvodů cizincem, jsou-li mu důvody pro toto upuštění známy z jeho úřední činnosti, nebo může učinit na své úřední desce prohlášení, že od povinnosti osobního podání žádosti upouští pro určitý druh žádosti o pobytová oprávnění podaných v budoucnu, a to zejména v případech, pokud je cizinec nebo jeho zaměstnavatel účastníkem vládou schváleného programu“.

[26] Vymezení typových případů, za nichž je důvodné od osobního podání žádosti upustit, se Nejvyšší správní soud opakovaně věnoval, viz shrnutí judikatury v jeho rozsudku ze dne 30. 7. 2020, č. j. 2 Azs 148/2019 - 40, bod [11]. Konkrétní důvody, které odůvodňují upuštění od povinnosti podat žádost osobně, musí vymezit žadatel, což plyne z jeho povinnosti důvodnost žádosti „doložit“ ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2016, č. j. 10 Azs 219/2015 - 67). V případě, že odvozuje důvodnost upuštění od osobního podání žádosti o pobytové oprávnění z toho, že se mu z důvodů na straně správního orgánu nedaří podat žádost standardním způsobem, musí doložit konkrétní neúspěšné pokusy o registraci k termínu osobního podání žádosti, nikoli jen obecně odkázat na to, že se o ni v určitém období pokoušel (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 Azs 77/2015 - 36).

IV. a) Ke kasační stížnosti žalovaného

[27] Žalovaný v kasační stížnosti v první řadě namítal to, že v řízení u krajského soudu úspěšní žalobci c), e), f), g), ch) a j) neunesli své důkazní břemeno ohledně důvodnosti žádosti o upuštění od povinnosti podat žádost o zaměstnaneckou kartu osobně. Podle žalovaného žalobci během správního řízení nedoložili neúspěšnost svých pokusů o registraci, kterou navíc ani netvrdili. To ovšem neodpovídá obsahu předloženého správního spisu, ve kterém je mj. založen rozklad žalobců, resp. jeho doplnění ze dne 2. 9. 2019, v němž jejich zástupce (Mgr. Petr Václavek) výslovně uvedl, že „*správní orgán stanovil jeden termín sjednávání termínů pro podání žádostí, a sice dne 6. 6. 2019. Jak již bylo uvedeno výše, právní zástupce účastníků řízení tohoto přihlašování samozřejmě u svých klientů využil, avšak neúspěšně (resp. s úspěšností pro 1 jiného klienta). Následný termín, 9. 7. 2019, byl ze strany správního orgánu zrušen a poslední termín, který byl v této věci vyhlášen, 9. 8. 2019 opět právní zástupce účastníků využil, avšak opětovně s úspěšností pouze 1 klienta.*“

[28] Tímto žadatelé/žalobci evidentně reagovali na důvod zamítnutí svých žádostí ze strany zastupitelského úřadu a současné zastavení řízení, na což žalovaný nijak nereagoval a v podstatě bez dalšího rozhodl o zamítnutí rozkladu. Teprve krajský soud se při dokazování v rámci jednání zodpovědně zabýval tím, zda se žalobci opravdu neúspěšně pokusili o registraci termínu k osobnímu podání žádosti o zaměstnaneckou kartu. Dovodil přitom, že na základě doložených e-mailů zaslanych na adresu zamkarta_hanoi@mzv.cz tak učinilo 6 z 12 žalobců, u nichž podané žalobě vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje na svá předchozí rozhodnutí ve skutkově i právně obdobných věcech – viz rozsudky ze dne 10. 12. 2020, č. j. 9 Azs 178/2020 - 105, a ze dne 14. 12. 2020, č. j. 5 Azs 254/2020 - 114.

[29] V uvedených rozsudcích Nejvyšší správní soud sice vyslovil výhrady k úvaze krajského soudu ohledně toho, že e-maily jako pokusy o neúspěšnou registraci představovaly skutečnosti, které musely být správním orgánům známy z úřední činnosti. Krajský soud se nezabýval otázkou, zda žalovaný tyto e-maily kontroluje a uchovává, a pokud nikoli, zda tím porušuje svoje povinnosti. Závěry krajského soudu v tomto směru označil Nejvyšší správní soud do jisté míry za spekulativní, neboť otázce dostupnosti e-mailů a konkrétnímu technickému řešení registračního systému se při dokazování

pokračování

nevěnoval. Na druhou stranu Nejvyšší správní soud – ve shodě s krajským soudem – neměl pochyb, že žalovaný v řízení o rozkladu měl povinnost vyzvat žalobce, aby upřesnili, kteří z nich se konkrétně o registraci pokusili, a aby tento pokus prokázali. Jednalo se o podstatnou skutečnost, u níž bylo zásadní, zda bude v řízení prokázána. Poučení o povinnosti prokázat své tvrzení (doložit je), jež je navíc podstatné pro posouzení věci, nepředstavuje vybočení ze zásad procesní ekonomie a není pochyb o tom, že jeho absence ob stojí jako důvod, pro nějž krajský soud napadené rozhodnutí ve vztahu k žalobcům c), e), f), g), ch) a j) zrušil.

[30] Jinými slovy, bylo na žalovaném, aby vycházel z řádně zjištěného skutkového stavu věci a vyzval žalobce k poskytnutí podkladů pro rozhodnutí, jimiž by prokázali svá tvrzení v rozkladu ohledně neúspěšného pokusu registrovat se k osobnímu podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty. A pokud provedl v tomto ohledu doplnění dokazování krajský soud, nikterak tím nepochybil a neporušil subsidiaritu soudního přezkumu, jak naznačuje žalovaný.

[31] Nejvyšší správní soud nespatřuje v provedení dokazování vadu řízení. Možnost správního soudu doplnit dokazování je upravena v § 77 s. ř. s. Není sice bezbřehá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, č. 618/2005 Sb. NSS), nicméně bylo na úvaze krajského soudu, zda považuje za nutné postavit na jisto, zda se skutečně jednotliví žalobci o registraci pokusili. Cestou k tomuto skutkovému zjištění bylo provedení dokazování e-mailovými zprávami, jež žalobci krajskému soudu předložili.

[32] Správní soudy jsou nadány tzv. plnou jurisdikcí, takže mohou přezkoumat i správnost závěrů o skutkovém stavu. Dokazování provedené krajským soudem se navíc omezilo na skutečnosti přímo související s žalobními body, takže nevybočilo z mezí soudního přezkumu. Zpochybňuje-li přitom žalovaný, že k prokázání neúspěšného registračního pokusu nestačí doložení prostého e-mailu, nezbyvá než zopakovat, že technickým řešením registračního systému se krajský soud blíže nezabýval. Zůstala tak nevyřešena skutková otázka, zda zastupitelský úřad, potažmo žalovaný měl k dispozici registrační e-maily žalobců, resp. zda je nutno trvat na jejich doložení, vč. automatické odpovědi, že stanovená kapacita byla vyčerpána. K této otázce se nyní Nejvyšší správní soud nevyjadřuje, nicméně důrazně upozorňuje žalovaného, že je primárně jeho věcí, aby zajistil řádné a efektivní fungování objednávacího systému, s nímž jsou v praxi opakované problémy, jak je zřejmé z bohaté judikatury, která předchází i navazuje na dva zásadní rozsudky rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 - 52, č. 3601/2017 Sb. NSS, a č. j. 7 Azs 227/2016 - 36, č. 3603/2017 Sb. NSS.

[33] Tato „májová“ judikatura rozšířeného senátu stojí na základní premise, podle které povinnost osobního podání žádosti má smysl a není samoučelná, avšak nesmí být zneužívána „*ke svévolnému faktickému bránění žadatelům své žádosti vůbec podat, a tím k faktickému znemožnění ucházet se o pobytová oprávnění v České republice*“ (bod [94] *in fine* odůvodnění rozsudku rozšířeného senátu č. j. 10 Azs 153/2016 - 52). Z toho musí ve své aplikační praxi žalovaný vycházet – a to i při regulaci pracovní migrace, pod níž spadá právě vydávání zaměstnaneckých karet. Je na žalovaném, aby nejen personálně a organizačně, ale i technicky uspořádal vyřizování žádostí o zaměstnanecké karty

takovým způsobem, který umožní jeho kontrolu ze strany soudu, resp. neúspěšných žadatelů, na něž rozhodně nelze přenášet odpovědnost za to, jak v daném případě e-mailové objednávání fungovalo či spíše nefungovalo, vč. toho, že po přidělení termínů osobního podání se e-mailová schránka zastupitelského úřadu vyprázdnila, jak poukázal žalovaný ve své replice. Regulace vysokého náporu potenciálních žadatelů na zastupitelských úřadech v zemích, v nichž je vysoká poptávka po pracovním uplatnění v České republice, je věcí žalovaného, potažmo vlády, která odpovídá za řízenou pracovní migraci nejen podle ekonomických potřeb státu, ale také podle předem jasných pravidel, jež musí mít zákonnou oporu.

[34] Usnesením č. 474 ze dne 18. 7. 2018 vláda uložila ministru vnitra ve spolupráci s ministrem zahraničních věcí omezit na zastupitelském úřadě České republiky v Hanoji sběr žádostí o dlouhodobá pobytová oprávnění s určitými výjimkami (pro sloučení rodiny, studium, výzkum apod.). Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho vlastní činnosti známo, že zastupitelský úřad s odvoláním na toto usnesení vlády nezajišťoval od července 2018 možnost podat osobně žádost o zaměstnaneckou kartu. K této praxi se vyjádřil v již zmiňovaném rozsudku ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019 - 54, kde ji označil za nezákonnou, protože z pohledu principů materiálního právního státu nemohla vláda svým usnesením, tedy rozhodnutím politické povahy, zavést obecnou regulaci (pracovní migrace) určenou pro neurčitý okruh adresátů. Také v případech dalších stěžovatelů, kteří v období faktického postupu zastupitelského úřadu podle usnesení č. 474 požádali o upuštění od povinnosti podat žádost osobně, shledal Nejvyšší správní soud tuto žádost důvodnou (viz např. rozsudek ze dne 20. 6. 2019, č. j. 1 Azs 135/2019 - 29).

[35] V návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 2/2019 - 54, zastupitelský úřad sběr žádostí obnovil a dne 6. 6. 2019 umožnil registraci ke 200 termínům pro osobní podání žádostí. Informace o spuštění registrace byla zveřejněna v předstihu dne 22. 5. 2019. Následující termín pro registraci 9. 7. 2019 byl zrušen, což bylo opět ohlášeno v předstihu, následoval až termín registrace 9. 8. 2019. Žalobci své žádosti o zaměstnanecké karty spolu s žádostí o upuštění od povinnosti podat tyto žádosti osobně sice datovali dnem 4. 6. 2019, avšak doručeny byly až dne 6. 6. 2019 s tím, že zastupitelský úřad je převzal ve dnech 14. 6. a 18. 6. 2019 – tedy evidentně poté, co již proběhl předem vyhlášený termín registrace 6. 6. 2019. Žalobci tak postupovali s jakousi předběžnou opatrností, kterou lze přičítat především předchozímu přístupu ze strany zastupitelského úřadu, jenž sběr žádostí dlouhodobě a nezákonně omezil. Tento kontext je třeba reflektovat a není možné žádosti žalobců posuzovat izolovaně pouze ve vztahu k období červen 2019, jak uvedl již krajský soud.

[36] Nejvyšší správní soud v tomto směru souhlasí s krajským soudem a konstatuje, že nelze jednoduše uzavřít, že by postup žalobců opírající se o jediný marný termín registrace byl předčasný a nesvědčil o dlouhodobé překážce. Naopak, pouze při zohlednění těchto širších souvislostí lze dospět ke spravedlivému posouzení věci, v níž žalovaný zcela nepřipadně naznačuje účelové jednání žalobců – a to nejen s odkazem na datum podání žádostí (4. 6. 2019), ale i podepsání pracovní smlouvy (17. 5. 2019), které nemůže jít k tíži žalobců.

pokračování

[37] Pokud byl sběr žádostí o dlouhodobá pobytová oprávnění obnoven až v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019 - 54, nelze vyčítat žalobcům, že nepodepsali své pracovní smlouvy a nepožádali o zaměstnanecké karty dříve. Zdejší soud nemůže nezohlednit fakticky trvající nezákonný stav přerušeni přijímání žádostí, vyvolaný zastupitelským úřadem. I kdyby se v tomto období žalobci o podání žádosti o zaměstnaneckou kartu pokusili, jejich snaha by byla neúspěšná; je proto plně pochopitelné, že se o dřívější podepsání pracovní smlouvy a podání žádosti o zaměstnaneckou kartu ani nepokusili, neboť by to nemělo žádný smysl. Jistě, mohli již tehdy postupovat podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců a požádat o upuštění od povinnosti podat žádost osobně, stejně jako stěžovatel ve věci rozhodnuté rozsudkem č. j. 1 Azs 2/2019 - 54. Z tehdejšího pohledu jim však nemuselo být zřejmé (stejně jako zastupitelskému úřadu a žalovanému), že jde o nezákonný stav; na tehdejší situaci nelze nahlížet s vědomím pozdějšího vývoje judikatury. Existence náhradního způsobu podání žádosti navíc nemůže zpochybnit, že nezákonné přerušeni sběru žádostí zastupitelským úřadem představovalo dlouhodobou překážku pro podání žádosti osobně na zastupitelském úřadě.

[38] Následky této předcházející dlouhodobé překážky neodezněly ihned s obnovením sjednávání termínů k osobnímu podání žádosti. První termín registrace k volným termínům byl sice oznámen včas a způsobem předvídaným zákonem o pobytu cizinců, avšak, jak se ukázalo, s nedostatečnou kapacitou pro uspokojení všech zájemců, jichž muselo být o to více, že šlo o první termín registrace po téměř roce nečinnosti. Následující termín 9. 7. 2019 zastupitelský úřad z provozních důvodů zrušil.

[39] Počet uvolněných termínů k registraci i zrušení navazujícího termínu mohly být zapříčiněny objektivními provozními potřebami, a nikoli svévolným omezováním fungování zastupitelského úřadu. Přesto platí, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1 Azs 217/2019 - 32, že „[s]jednávání termínů musí nutně odrážet a zohledňovat na straně jedné organizační, technické a personální možnosti daného zastupitelského úřadu a na straně druhé výši poptávky po těchto termínech“. Jak se ukázalo, poskytnutá kapacita termínů byla zcela nedostatečná. Žalobcům c), e), f), g), ch) a j) tedy nebylo umožněno žádost podat ani po obnovení sběru žádostí, a vůči nim nelze hodnotit systém podávání žádostí jako funkční. Vedl totiž k tomu, že dál přetrvával faktický nezákonný stav a jeho následky, protože žalobcům nebylo umožněno podat svou žádost osobně v přiměřeném (reálném) čase. Jejich žádost o upuštění od povinnosti podat žádost osobně proto nemůže být hodnocena jako předčasná, přestože se pokusili o registraci pouze v jednom termínu.

[40] Dlouhodobé přerušeni sběru žádostí zastupitelským úřadem, ve spojení s neúspěšným pokusem o registraci během prvního vypsání termínu registrace v červnu 2019 a zrušením druhého termínu registrace v červenci 2019, tedy ve svém souhrnu mohly představovat dlouhodobou překážku osobního podání žádosti, která odůvodňovala upuštění od povinnosti podat žádost osobně.

[41] Současně Nejvyšší správní soud dodává, že v tomto hodnocení naopak nepřihlížel k tomu, že v době podání žádosti byla připravována změna právní úpravy, která nakonec umožnila stanovit nulovou kvótu pro počet přijatých žádostí o běžnou zaměstnaneckou

kartu; viz výše uvedená změna zákona o pobytu cizinců, na základě které dne 1. 9. 2019 nabylo účinnosti nařízení vlády č. 220/2019 Sb., v jehož příloze 2 se stanoví pro zastupitelský úřad v Hanoji kvóta 0 přijatých žádostí o běžnou zaměstnaneckou kartu. Jak již bylo naznačeno, je na žalovaném, resp. vládě, aby ekonomickou migraci ve vztahu k zaměstnaneckým pozicím regulovala, např. právě i stanovením kvót – tedy určitého objemu vstupů na území České republiky na základě zaměstnanecké karty, avšak musí se tak dít dle jasných pravidel vymezených na základě zákona a v jeho mezích. *„Regulace ekonomické migrace samozřejmě představuje výsledek určitého politického rozhodnutí (v rámci provádění migrační politiky), nicméně nelze ztotožňovat „politické rozhodnutí“ a výkon státní moci. Aby bylo možno ono politické rozhodnutí aplikovat vůči jednotlivcům (tedy na základě tohoto rozhodnutí uplatňovat vůči jednotlivci veřejnou moc), je třeba je ústavně předpokládaným způsobem vtělit do právního řádu... Je nepředstavitelné, aby byla politická vůle (zde spočívající v omezení práva na podání žádosti) bez dalšího realizována mocí výkonnou, bez aktivity zákonodárce“* (bod [52] odůvodnění rozsudku č. j. 1 Azs 2/2019 - 54).

IV. b) Ke kasační stížnosti žalobců a), b), d), h), i) a k)

[42] Žalobci a), b), d), h), i) a k) v kasační stížnosti namítli, že krajský soud měl i jejich žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu označit jako důvodné navzdory tomu, že ani netvrdili, resp. nedoložili, že se pokusili o registraci na předem avizované e-mailové adrese: zamkarta_hanoi@mzv.cz. Požadavek na předložení registračních e-mailů považovali tito žalobci za dané situace za nadbytečný a zbytečně formalistický. S tímto názorem Nejvyšší správní soud nesouhlasí a opět v podrobnostech odkazuje na své nedávné rozsudky ze dne 10. 12. 2020, č. j. 9 Azs 178/2020 - 105, a ze dne 14. 12. 2020, č. j. 5 Azs 254/2020 - 114, podle nichž je rozdíl spočívající v uskutečnění pokusu o registraci zásadní.

[43] Navzdory závěrům uvedeným výše vůči ostatním žalobcům se totiž Nejvyšší správní soud neztotožňuje s tím, že by byl postup zastupitelského úřadu po obnovení sběru žádostí netransparentní, neférový a svévolný sám o sobě. Jak dokládají případy žalobců c), e), f), g), ch) a j), informace o termínu registrace dne 6. 6. 2019 byla zveřejněna takovým způsobem, že se o ní bdělý zájemce o podání žádosti mohl dozvědět. Tak tomu bylo i v případě žalobců a), b) a i), kteří marný registrační pokus učinili, avšak na nesprávné e-mailové adrese: visa_hanoi@mzv.cz. Tento lapsus nelze přičítat nikomu jinému než právě uvedeným 3 žalobcům, jejichž žádosti nelze považovat za platný registrační pokus, a ve výsledku na ně nelze nahlížet jinak, než jako na zbývající 3 žalobce – ad d), h) a k), kteří žádné registrační e-maily nepředložili; nelze tudíž vycházet z toho, že by vůbec nějaký marný pokus o registraci učinili, jak požadoval krajský soud.

[44] Institut upuštění od osobního podání žádosti je do jisté míry výjimečným institutem, jehož využití není „první volbou“ v úsilí o získání pobytového oprávnění, a v daném případě nebylo nespravedlivé požadovat alespoň minimální aktivitu žalobců a prokázání neúspěšného pokusu o registraci. Tím by jednak dali najevo, že využili všech dostupných příležitostí pro osobní podání žádosti (ve skutečnosti šlo o jedinou příležitost dne 6. 6. 2019), a potvrdili by, že skutečně usilovali o sjednání termínu už v době předcházející jejich žádosti o upuštění od povinnosti podat osobně žádost o

pokračování

zaměstnaneckou kartu. K tomu nedošlo, a proto kasační stížnost shora uvedených žalobců nemůže být důvodná.

[45] Na tomto závěru nic nemění ani námitka neúspěšných žalobců, podle nichž by se ve výsledku stejně jejich pozice nijak nezměnila a závěry krajského soudu tak vnímají jako vnitřně rozporné. Pokus o registraci totiž není jen pouhou formalitou, ale i potvrzením opravdového zájmu o sjednání termínu pro osobní podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, u níž byl sice objem volných termínů limitovaný, nikoli však předem ztracený. Ostatně sami žadatelé v doplnění rozkladu určitou úspěšnost připustili, i když velmi omezenou – zjevně danou několikanásobným převisem poptávky nad nabídkou (1185 žádostí vs. 200 termínů). I přesto nelze rezignovat na prokázání alespoň jednoho neúspěšného individuálního pokusu o registraci, neboť postup zastupitelského úřadu po obnovení sběru žádostí nelze označit za svévolný (viz výše).

V. Závěr a náklady řízení

[46] Nejvyšší správní soud shrnuje, že kasační stížnosti žalovaného a žalobců a), b), d), h), i) a k) nejsou důvodné. Proto je Nejvyšší správní soud výroky I. a II. tohoto rozsudku podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Žalovaný je přitom v dalším řízení vázán právním názorem krajského soudu v podobě, do níž jej modifikoval Nejvyšší správní soud tímto rozsudkem navazujícím na rozsudky č. j. 9 Azs 178/2020 - 105 a č. j. 5 Azs 254/2020 - 114 (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, č. 1865/2009 Sb. NSS).

[47] Následně se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti. Výroky III. a IV. tohoto rozsudku o náhradě nákladů řízení mezi účastníky se opírají o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[48] Žalobci c), e), f), g), ch) a j) měli v řízení o kasační stížnosti žalovaného plný úspěch, mají tedy vůči žalovanému právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů v tomto řízení. Tato náhrada se sestává z nákladů vynaložených na odměnu a náhradu hotových výdajů právního zástupce žalobců c), e), f), g), ch) a j) za úkony právní služby provedené daným zástupcem v tomto řízení. Výši náhrady soud určil podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, tak, že žalovaný je povinen zaplatit každému z úspěšných žalobců částku 2480 Kč, odpovídající odměně za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti žalovaného) učiněný advokátem společně za šest zastoupených osob [odměna ve výši 3100 Kč snižená o 20 % podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 a § 12 odst. 4 advokátního tarifu], celkem tedy 14 880 Kč. K této částce je třeba přičíst paušální náhradu hotových výdajů za jeden úkon (300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy činí náklady na odměnu a náhradu hotových výdajů zástupce žalobců částku 15 180 Kč. Tuto částku je třeba navýšit o DPH ve výši 21 %. Celkem má tedy žalovaný povinnost vyplatit na náhradě nákladů řízení žalobcům c), e), f), g), ch) a j) k rukám jejich zástupce částku 18 368 Kč.

[49] Žalovaný měl plný úspěch v řízení o kasační stížnosti žalobců a), b), d), h), i) a k), v tomto řízení mu však žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů tohoto řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 18. ledna 2021

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu